

d. §. sent. Roma. quoniam Doctores citati reddunt, tum etiam quoniam provisoris intimatio non est citatio, nec aliquid jurisdictionale continet, sed est quedam mentio, & certioratio monitorialis, quæ nullam arguit, nec supponit superioritatem, ac propterea à quocunque iudice, carente jurisdictione etiam aliàs incapace laico, scilicet, fieri potest clericò, tanquam actus extrajudicialis; ita probat gl. celebris in c. cum causis de off. deleg. (quæ inter utramque citationem hanc ponit differentiam) Matthæus de Afflict. in decis. Neapol. 24. n. 8. docent Jacob. Butriga. Paul. & Bald. in l. testamenta omnia, per text. ibi. c. de testam. Bal. in l. præscriptio. C. si contra jus vel util. publ. Feli. in c. cum inter, col. 3. de excep. tio. Jafred. Lanf. Balb. in suis observat. decis. 323. incipit. citatio. Marant. de ord. iudicio. 4. p. d. 1. n. 46. ubi pulchre Bobad. in polit. l. 2. c. 18. n. 131. qui affirmant, quod si quis comparcat coram iudice seculari dicens, iuri suo esse consonum, ut aliquid intimare veli alicui clerico, ut certioratio præiudicium fiat, ut interpellatus constituat in mora, seu mala fide, ut ad hunc effectum prædictus iudex secularis licite potest facere dicam intimationem, & certiorationem, seu monitionem, de quo nos latissimè supra, hoc cap. à n. 129. tractavimus, circa intimationem provisionis ordinariæ: ergo sequitur manifestè, ut ad illam provisionis Regiæ intimationem non sint necessariae requisitorie literæ, maxime ut evitentur dilataciones, quas violentia pendens non patitur, prout superius diximus hoc cap.

8 Turtus tamen erit, ut ipsa provisio presentetur in eodem tribunalì Regio: ubi deget iudex vi opprimens, scilicet, en el acudor, cum petitione negotii facta relatione, ut iubeat culibet tabellioni illam intimare, si intimatione facta, provisioni non obtemperet, secunda iussio ab eadem audientia Regiæ, à qua prima emanavit postuletur, & illi prout supra intimata, ulterius illo recusante à violentia desistere, tertia iussio, cum temporalitate occupatione (prout superius) expeditur, ad hanc autem exequendam utile iudicarem, ut tribunal per quod expeditur, rescribat (non per viam requisitorie, sed simpliciter cum urbanitate, facta negotii simplici relatione) alteri tribunalì Regio, ut comminatas poenas exequatur.

10 Secunda autem difficultas, quæ oritur ex d. I. Regiæ, supra citata ad principium hujus §. illa fit, an duobus iudicibus degentibus in diversis limitibus dictorum tribunalium Regalium, de invicem inhibentibus, & à quolibet sit emissã appellatio, de invicem inhibentibus, & à quolibet sit emissã appellatio, ad quod tribunal pro tollenda violentia sit recurrendum; quam questionem dilucide tractamus infra, 2. cap. 10. vers. his, & ordine successivo difficilis, & n. 52. cum multis sequentibus, in simili proposito, & n. fin. ex cujus doctrinis rectè ad hanc nostram tollendam difficultatem inferri potest, ubi enim proposuimus illam questionem, si iudex in uno degens districtu, expedit literas inhibitorias contra alium iudicem, in alio districtu degentem, à qua datur inhibentio appellatio, quod horum tribunal pro illius delatione per viam violentiæ adendum sit, in quo tres casus distinguimus: quod aut appellatio emittitur à iudice inhibito, eo quod se dedit pro inhibito, certans appellans ab eo, ut debeat reassumere jurisdictionem, quia minus iuste inhibitioni non legitimè acquievit; & tunc cum appellatio debeat interponi coram hoc iudice gravante, sine dubio ad illud tribunal recurrendum est, sub cuius limitibus reperitur iudex opprimens, à quo appellatur, iuxta nostram l. Regiam ad principium hujus §. citatum.

12 Secundus casus fit, quando appellatur ab expeditione inhibitionis, & sic à facto, & gravamine iudicis inhibentis, & tunc similiter non est dubium, quin id tribunal pro tollenda violentia sit adendum, sub cuius districtu inhibens deget, prout hoc distinctionis membrum, & superius latè pluribus doctrinis applica-

tis in d. c. 10. comprobavi, pro quibus mirabilis est doctrina Aloisii Ricci in prax. decis. 326. per totam, & optime vide quæ nos infra, 4. p. c. 2. à p. 41.

Tertius casus est quando à facto, & à gravaminibus utriusque iudicis, & sic ab expeditione inhibitionis, & à iudice inferiori, dante se pro inhibito, simul est appellatio emissã, & de eorum causis cognoscitur, & resolvimus, quod cum istæ causæ sint effectæ unum continens, ac propterea dividi non possunt, tum qualibet Regalis Curia pro tollenda violentia super toto negotio adiri poterit, quod ex identitate rationis idem diximus in d. c. 10. ad fin. procedere in duobus iudicibus, ad invicem se inhibentibus, à quorum singulis inhibitionibus, utraque pars appellavit, quia ut dictum est continentia causæ dividi non potest; & ideo culibet Curie pertinet cognitio super violentia ob denegatam delationem utriusque appellationis, si utraque pars appellans conqueratur, ex rationibus fundamentalibus ibidem adductis, iuxta similes doctrinas, de qua per Joan. Andr. & Philipp. Fran. in reg. in obs. de reg. iur. n. 6. Abb. in c. fin. n. 25. de for. comp. Bal. in l. si quis non dicam raper. col. 3. de epis. & cler. Marfil. in l. uni. n. 100. C. de rap. vii. & in l. fin. n. 110. C. de iur. om. iur. dum tractant de eo, qui exiens in uno territorio emisit sagittam sive seipsum, & occidit aliquem in alio territorio existentem, ut hoc casu uterque iudex sit iudex competens, ne continentia causæ dividatur quam doctrinam esse communem testatur Abb. d. n. 25. Aberj. in 4. p. statuto, q. 79. Nell. de bannt. in 2. p. 1. temp. d. q. 8. Clar. d. q. 27. vers. item posse, Pract. Corrad. tit. de inquisitio. n. 18. vers. Ab. tamen usque ad n. 17. Prosp. Far. in pract. erim. l. tom. ii. de inquisit. q. 7. n. 46. aliàs enim maximum sequeretur absurdum, si ad utrumque tribunal recurri posset, & deberet, quoniam diversa, & contraria decreta utraque pars reportaret, & pro executione magna sequeretur repugnantia, aliena à natura hujus cognitionis extrajudicialis, nudæ protectionis, & defensionis naturalis, vide latius in d. c. 10. & pro omnibus iis casibus vide mirabiles doctrinas, de quibus nos infra, 4. p. cap. 4. propriè, vers. ultimo pro necessario fundamento, à n. 41.

§ V.

De his causis, & negotiis, quibus denegatur recursus ad supræmã prætoria per hanc viam violentiæ.

SUMMARIUM.

- 1 Iudicare unum ex pluribus cum Prætor vetat, cetera committere videtur.
- 2 Exceptio firmat regulam in contrarium.
- 3 Regalia specificata quædam in venditione alicujus terræ à Rege facta, & aliqua exceptio, omnia regalia ultra excepta veniunt.
- 4 Casus nonnulli juris rationibus sunt excepti, ut trahi non possunt ad Regiã prætoria per viam violentiæ, quidam absolute, & quidam deficiente demum qualitate.
- 5 Casus speciales cognitionis sancti officii sive civiles criminales, non trahuntur per viam violentiæ ad Regiã tribunalia.
- 6 In regno Aragonum juris firmia denegatur in causis tangentibus sancto officio.
- 7 Manifestatio personæ occulte non datur in Regno Aragonum in causis spectantibus sancto officio.
- 8 Causæ inquisitionis plus scandali, quam utilitas asserret, si contra earum naturam & sigillum ad Regiã prætoria traherentur.
- 9 Opprimi potius, quam protegi infideles debent.
- 10 Regulari utriusque sexus causis super correctione, & privatione.

- 11 Abbatem & Prælati in suis Religiosis, quorum sunt iudices Ordinarii, jurisdictionem ordinariam habent, & de eorum causis cognoscunt.
- 12 Indecens est religiosorum excessus in tribunalibus recurri.
- 13 Religiosorum correctio, & qualibet sententia Prælati, non recipit appellationem regulariter, & ubi admittitur non suspendit.
- 14 Religiosorum Prælati vim exequendo non faciunt, quia eorum sententiæ non suspenduntur per appellationem.
- 15 Religiosi appellantes à correctione sui Prælati non possunt in Francia recurrere ad Parlamentum.
- 16 Religiosi non possunt appellare.
- 18 A Prælato excedente modum correctionis, & visitationis licita est appellatio.
- 19 & 20. Cevallos varius, & perplexus, an causa religiosorum trahatur per viam violentiæ, reprobat.
- 21 Religiosorum causas etiam super electionibus gestas à Prioribus generalibus, & aliis Superioribus inter Monachos, hæcenus est inauditum, trahi ad tribunalia per viam violentiæ.
- 22 Lex Regiæ, prohibens causas religiosorum trahi per viam violentiæ, interpretatur.
- 23 Actus ubi determinatio non apparet, ab usu & consuetudine informantur.
- 24 Religiosorum causæ quælibet, quæ ex Tridentino trahi possunt coram ordinariis, per viam violentiæ ad Regiã prætoria trahi possunt.
- 25 Idem in causis contentiosis pendentibus coram religiosorum conservatoribus, & aliis iudicibus.
- 26 Concil. Trid. sess. 21. cap. 8. explanatur, & seq.
- 27 Ordinarius, quando in defectum superioris per eum admonitum suos religiosos non visitantis & corrigentis potest visitare, an ob denegatam appellationem ab ordinario possit religiosi ad Senatum recurrere per viam violentiæ.
- 28 Subrogatus an debeat servare statuta eius, in cuius locum subrogatur, an propria.
- 29 Episcopus visitans religiosos in defectum superioris juxta Trid. observat eorum instituta prout superior.
- 30 Causæ, Bullam cruciata, subsidium, & excusatum tangentes quomodolibet, non trahuntur per viam violentiæ ad Senatum.
- 31 Apostolice tres gratiæ, scilicet, Cruciata, subsidii, &c. concessæ sunt ut exercitus Regius fortis reddatur in defensionem Ecclesiæ.
- 32 Commissarii generalis Cruciatae quomodo in diëctarum gratiarum executione se habeat, & quomodo, & à quibus jurisdictionem habeat.
- 33 Commissarii generales, Ministri, & subdelegati, coram quo sunt conveniendi in causibus tangentibus suum munus.
- 34 Doctor Perez de Lara Senator ab Autore laudatur.
- 35 & 36. Commissarius Cruciatae tenetur in singulis diëctibus subdelegatos nominare, cuius qualitatibus, & de quibus possit cognoscere, & quomodo.
- 37 Tribunalia supræmia sunt inhibita, ut nullatenus possint cognoscere, etiam per viam violentiæ de causis veritibus coram Commissario Cruciatae, & eorum subdelegatis.
- 38 Subsidii repartitio non suspenditur per appellationem, nec contradictionem, sed ejus statim fit executio.
- 39 Subsidia recollektionis, & solutio non recipit appellationem.
- 40 Subsidium Charitativum pro alimentis etiam impositionem ab Episcopo non recipit appellationem.
- 41 Scholasticorum causæ venientes coram Magistro scholarum Salmantino, & ejus locum senente, non trahuntur ad tribunalia per viam violentiæ.
- 42 Scholasticus, reus, an possit conveniri coram iudice ordinario, si deget ultra duas dietas.

43 Dieta quid sit, & à quo incipiat loco, usque ad quem solvatur, & quid sit studium, remissio.

44 & 45. Lex Regiæ de dieta apposta intelligitur respectu scholasticorum alium inveniunt coram Magistro scholarum.

46 & 47. Scholastico Salmantino in remotis degenti convento coram Ordinario datur conservatoria lueria per suum Magistrum scholarum, u remittatur.

48 Casus de facto referuntur circa declinatoriam scholasticorum, & eorum remissionem ad Magistrum scholarum.

49 Scholarium causa pendentes coram delegato à Magistro scholarum in remotis, an partes trahi queant ad supræmã prætoria per viam violentiæ.

50 A subdelegato delegati cum clausula (appellatione postposita) licet appellare.

51 Causa sui natura execrabilis ad quemcumque vadat delegata, transit cum sua qualitate.

52 Qualitas rei inherens citi ea transit, quocumque vadat.

53 Scholasticorum privilegium non propter Magistrum scholarium, sed propter ipsos scholasticos datum est.

54 Privilegium durante causa ipsum debet durare.

55 Senatus Regiæ à Salmantino Magistro ob incompetentiam, vel ab alio iudice Ecclesiastico excommunicatus, potest cognoscere de causa violentiæ ad petitionem secularis Regii ejusdem tribunalis.

Secus si iudex excommunicatus sit sub alterius tribunalis districtu, quia ad idem erit recurrendum, ibid.

56 Causæ, quæ non absolute sed deficiente qualitate ad Senatum non trahuntur per viam violentiæ, quæ sunt.

57 Et de ratione.

58 Qualitas attribuens jurisdictionem prius debet constare.

Cum prætor unum ex pluribus iudicare vetat, cetera committere videtur. Verba sunt Pauli Juris. lib. 17. ad edictum relata in l. cum prætor. ff. de iudic. etenim per cognitionem eorum causarum, & negotiorum, quæ ad tribunalia supræmia non veniunt per viam violentiæ, facile cognoscendum, quæ iure trahi queant, cum exceptio firmet regulam in contrarium, l. nam quod liquide, §. fin. i. resp. ff. de pen. legat. l. qualitem, §. denique, in fin. ff. de fundo instr. text. junct. gloss. in authent. de non alien. vel permitt. rebus Ecclesiæ, colat. 2. c. 2. de conju. lepro. cum aliis, ita ut casus specialiter ab hac regula non exceptos à lege, sub ea comprehendi, dubitavit nemo. Cum enim Princeps hoc regale supremis suis tribunalibus concessisset, à quibus aliquos expressim casus exceptit, ceteri omnes censentur commissi ultra exceptos, ex Ludovico Romano in suo eleganti consilio 271. incipiente Vox tota, ubi dicit, quod in venditione terræ sancti Ludisii facta per Ladislaum Regem Ungariæ, veniunt gabellæ, & jura exitiæ, quæ sunt regalia, ex quo in venditione, quædam regalia sunt specificata, & postea quædam excepta, quæ exceptio firmat regulam in non exceptis est suprædictis iuribus, quem refert Everard. in l. v. legal. loco ab exceptione ad regul. fol. mibi 55. in prin.

Et quamvis, hucusque dictum sit, defensionis remedium, & recursus saluberrimus, & præstantissimus esse ad propullandas, & sedandas injurias iudicum Ecclesiasticorum iustis appellationibus non deserentium: tamen jure nostro Regio merito, justique, & legitimis rationibus aliquid casus excepti, quibus inhiberi sunt Cancellariæ supræmæ, ne ad eas per hanc viam violentiæ traherentur; quidam tamen absolute, & sine aliqua distinctione, quidam autem non absolute, sed deficiente qualitate ex priori genere.

Primus ille est, in causis, nempe tam civilibus, quam criminibus, quarum cognitio pertinet ad Inquisitiones Hæreticæ pravitatis, & ad iudices bonorum publici-

soito eadem prerogativa fungantur, qua gaudet ipse Magister, ne possit per viam violentiæ ad Senatam trahi, exemplo res fuit manifeste, nempe, in casu supra dicto, vel quando scholaris extra Salmantinam Universitatem degit, & ibi deliquit, accusatur coram Cancellaria, vel Regia audientia, vel alio iudice, Magister scholarum emitit inhibitionem, vel supplicationem cum comminatione censuram, & ut ad eam respondeat Procurator Regius fiscalis, vel iudex, commodius solet dictus Magister delegare causam super illa exceptione declinatoria, alicui in illo eodem loco, ut declareret, an gaudere debeat scholaris privilegio, vel non, iudicibusque, & tribunali imponat censuras, & interdicit; nunc quaero igitur, an si iudex a declaratione, & interdicto appellaverit, & protestatus esset auxilium Regium hoc, an eo ius possit, & sic an causæ huiusmodi iudicis delegati possint trahi ad Cancellariam per viam violentiæ, quæstio est: a nemine tacta, videtur quod sic: Primum, quoniam quando causæ committuntur alicui cum clausula, recursu, vel appellatione remota, si eam subdelegaverit, nihilominus à subdelegati pronuntiatione, sententia vel gravamine licet appellare, & habet pars ipsa gravata recursum, licet à delegantis sententia vel gravamine nullum haberet: text. est in c. super quaestio. §. nos autem, de off. & potest. iud. delegat. ergo licet per d. l. 18. Magistro scholarum hæc sit attributa potestas, ut ab eorum violentiis, & gravaminibus non habeatur recursus ad regalia, & suprema tribunaia per viam violentiæ, non debet hæc ipsa ad delegatos transferri, & transmitti.

Contrarium tamen de jure verius existimo, eo fortissimo fundamento, quoniam quando in causa ex natura sua, & sui jure communi est exequibilis, & non appellabilis; tunc in quemcumque delegatum cum illa qualitate perfonæ, quæ qualitas rei non alteratur ex persona successoris; text. est in l. 2. §. ex his, ff. de verb. oblig. quia omnis res transit cum sua causa, & qualitas quæ in heret rei, transit cum ea in quemcumque successorem l. Imperatores, ff. de vestig. & commissi; iuxta quam doctrinam intelligenda sunt quæ Abb. in c. signifi. n. 25. circa med. de for. compet. & in c. u. n. in veteri. de electio. tradidit, quod delegatus debet cognoscere de causa eo modo, & forma, qua fuisse cognita, si facta non esset delegatio sed apud delegantem retenta; nam si sententia quæ meretur executionem, alicui committatur, vel delegetur, minimè ab hoc delegato appellatur, quemadmodum nec possit ab ipso delegato, l. ab executio. C. de appell. ab executio. ff. de qua hoc provenit ex natura rei commisitæ à qua non datur appellatio, nisi in certis, & limitatis causis in d. iuribus expressis. Sed his causis scholasticorum (de quibus agimus) ea sua propria natura, eo quod à jure illa est qualitas inventa, ut pro eorum violentiis ad

suprema tribunaia non eatur, non propter ipsos Magistros scholarum, sed propter ipsos scholasticos tantum & universitatem ut probatur expressè in d. l. 18. i. Que nos place, por hazer favor a la dicha universidad, y personas della, & iterum ibi: non mandis sobre leer la dicha executio, ni traber ante vos los procesos como se suele hazer en las otras fuerças, &c. in l. eadem in §. 1. ideo dicit, concedi debere privilegium; quia aliter: Los estudios del dicho studio dexan de estudiar y los Doctores de leer y Catedraticos sus Catedras por ir a poner recaudo en sus Pleitos, y causas, &c. bonus text. in l. 4. Cod. de sentent. aut. habita, Cod. ne fil. pro pat. & Innoc. VIII. in sua conservatoria. f. 171. inter constitutiones Salmantinas, Rebuff. priv. 83. ergo cum hoc privilegium ipfis scholasticis tantum absque alterius contemplatione sit concessum, & ipsi sunt qui litigant coram delegato: ergo coram ipso durare debet, arg. c. cum persona, de §. priv. in 6. quia cum adhuc duret causa privilegii, cum ea debet negotium ad delegatum transferri, l. si convenit, §. si fundus, ibi: Maeretur causam pignoris con-

stitit, quia cum sua causa fundus transeat ff. de pignor. actio. durat enim non autem cessat ratio finalis ipsius leg. arg. cap. cum cessante, de appella. l. adigere, §. quamvis, de jur. part. l. 1. §. huius rei, de off. eju. cui mandata est jur. l. quod dictum, ff. de pact. cum aliis. Ad argumentum autem respondetur; quod procedit in provisione, & dispositione hominis, non legis, quod passim, ac frequenter solet variari, mutari, & alterari, & pro comprobatione hujus difficultatis, & resolutionis, vide quæ latissime in similibus terminis multis dictis comprobantes concessimus infra, 3. parte, cap. 11. per totum, quæ omnino hic conducunt.

Aliud tamen obiter animadvertere libet, quod quando hi iudices decernunt censuras, vel interdictum contra auditores alicujus tribunalis supremi, vel alii etiam quilibet iudices Ecclesiastici pro eo, quod scholasticum vel qui se clericum, dicit, idem tribunal detinet, negatque relaxandum, à quibus censuris, & interdico Regius fiscalis ipfius Audientiæ, vel Cancellariæ defensor jurisdictionis regalis, appellet, & protestetur auxilium violentiæ, praxis obtinuit, & obtinebit, ipsum idem tribunal cognoscere de hac eadem vi, si sub eju. districtu est iudex Ecclesiasticus, qui idem excommunicavit, vel interdixit, sin autem, id est, non sit sub eju. districtu, patet recursum esse ex parte fiscalis, ad id tribunal, sub cuius districtu iudex deget, iuxta l. 39. tit. 5. l. 2. nove recopil. fol. 64.

Hæcenus de his causis, & negotiis, quæ reperiuntur absolute prohibita, protahi ad suprema prætoria per viam violentiæ, atque in eis à principio denegatur provisiones ordinariæ, prout videre ex iis quæ hæcenus dicta sunt.

Aliæ autem sunt causæ, quæ non absolute sunt prohibite (ut diximus ad princ. hujus §.) sed deficiente qualitate, prout sunt appellationes à sententia mere interlocutoria, quæ nec habet vim definitivæ nec continet damnum irreparabile, nec præjudicium parat causæ principali, de quo in l. 38. tit. 5. lib. 2. recopil. ibi: Para que no otorguen las apelaciones de autos interlocutorios y estos en grande agravio de las partes, y se impide la vista de otros muchos negocios, mandamos a los Presidentes, y Oidores de las dichas Audiencias, que de aquí adelante no libren cartas para traher por via de fuerza procesos algunos Ecclesiasticos de autos interlocutorios, salvo si fueren tales, que tengan fuerza de definitiva, y que en ella no se pueda reparar.

Et cum difficile sit propter varietatem, & intricationem causarum, in quarum discursu rei natura & qualitas alterari assolet docere de huiusmodi qualitate, quæ fundatur Regia potestas, nec aliter directè, nec indirectè, possit constare legitime, quam per ipsorum actuum inspectionem; ideo necesse est, ut acta exportentur ad tribunaia, ut inde deducatur, an sit appellatum à sententia, aliquam ex dictis qualitatibus habente, prout aliàs videmus etiam in jurisdictionibus, ubi qualitas attribuens jurisdictionem, prius debet constare, l. 2. §. sed si dubitatur ff. de jud. l. si qui aliena, eodem tit. l. 1. §. ait prætor, ff. ne quid in flumine publico, l. prætor, §. docere, ff. de honorum r. ap. B. in l. mulum, ff. de condit. & dem. & in l. si finit, §. Julianus, ff. de danno infecto, Paris. de syndicat. §. iudices puras, col. 3. ver. scilicet iudicet tempor. n. 13. cum aliis relatis ab Andrea Gaill. in tract. de pace pub. c. 13. n. 12. & seq. libr. 1. plurima notanda in proposito congrit Fari. in tract. crim. tit. de inquis. qu. 8. nu. 85. & seq. qu. 1. n. 87. & n. 10. à n. 26. & maxime ubi non auditur contradictio, nec in contrarium allegatio, ut hic, de quo late Fari. ibi, Mart. de jur. 4. p. cent. 2. cas. 129. à n. 20. fol. 225. & cas. 145. n. 3. 4. & 8. quæ processus adducto cognoscitur, & inspicitur in Senatu natura, & qualitas appellationis verè, & evidenter, & secundum eandem decernere solent, vel deferre jubere, vel in totum remittere, & ita communiter prædicatur dicta

dicta lex Regia 37. quia stylus, & usus optimus est legum interpres.

CAPUT III.

Appellanti ab aliquo gravamine, quo finem suæ iudex jurisdictioni imponit, vel aliter expiravit, ita ut ea penitus ad reponendum careat, vel quando post gravamen illatum iudex abiit, vel obiit: quemadmodum supremus Senatus per viam violentiæ aditus, consulere queat.

SUMMARIUM.

1. A declaratione iudicis se non iudicem declarantis, vel se inhibentis, legitime appellatur, & Senatus Regius appellationi deferendum decernit, vel tertium genus decreti expedit, & ibi exemplum.
2. Iudex Ecclesiasticus provisioni Regiæ sibi inimata respondens jurisdictione, carere, ut pluribus casibus ibi relatis; quæ faciendum, ne inane sit decretum Regium.
3. Iudex referens appellationi alias non legitime, seu non deferende, abdicat à se omnimodam jurisdictionem.
4. Iudex inhibitus ad inhibitionem superioris, vel se inhibens, caret jurisdictione, nec aliquid decernit in sententia executione, etiam privilegiata.
5. Et idem in iudice se declarante non iudice remissivo.
6. Iudex qui functus est officio suo, non potest se in causa intromittere.
7. Repositio actorum, seu alii actus jurisdictionales geri non possunt ab alio, quam à iudice non privato, seu jurisdictione carente. Omnis res per quemcumque causas nascitur, per easdem dissolvitur, ibid.
8. Solemnitas qua requiritur in construendo, requiritur in destruendo, ibidem.
9. Valere argumentum de contractu ad distractum, ibid.
10. Iudex Ecclesiasticus non debet altrigi per provisionem Regiam ad faciendum id, quod sibi jure prohibitum est.
11. Revocare, & reponere attentata appellatione pendente pertinet ad iudicem ad quem, non ad alium.
12. Secunda iustitia, vulgo locte carta, decernitur in Senatu contra iudices Ecclesiasticos volentes evitare repositionem actorum respondentes provisionibus Regiis non posse attentata revocare, quia carent jurisdictione.
13. Jurisdicitio necessaria non est ad effectum reponendi attentata.
14. Iudex procedens juris ordine non servato reputatur privata persona, & sine jurisdictione.
15. Quæ de facto sunt à iudice, de facto per eum revocari ius est.
16. Iudex qui permisso juris ordine, & sine citatione possessionem abstulit, poterit de facto eam revocare. Iudex facilis in concedendo, ita debet esse in reponendo, ibidem.
17. Iudex qui tenutam, & possessionem abstulit alicui non citato, illam eidem restituere potest, nec sibi obstat quod officio suo functus sit.
18. Iudex revocando possessionem nulliter datam procedit tanquam persona privata, & presumitur facere modum, quo facere potest.
19. Jurisdicitio non requiritur ad revocandum ea, que de facto sunt à iudice.
20. Attentata licet regulariter ad iudicem ad quem revocare pertineat, tamen, potest etiam iudex à quo attentata post appellationem à seipso revocare. Attentatum à parte, & attentati à iudice à pari procedunt ad hoc, ut iudex attentans possit revocare, ibid.

19. Libera facultas cõceditur à jure iudici à quo ad revocandum attentata cum sit ad faciliorem causæ exitum.
20. & 21. Interlocutoriam executioni mandatum non revocatur iudex, nisi nulla sit, nam tunc revocatur, & executionem reponit.
22. Propositionibus Regiis quotidie jubetur iudici Ecclesiastico vim inferenti appellations deferre, & attentata communi reponere per seipsum, ipseque reponit cum effectu.
23. Violentiarum cognitio inanis esset, si iudex, qui attentavit, non possit reponere attentatum, prout sibi jubetur à Senatu.
24. Iudex Ecclesiasticus ad reponendum non eget jurisdictione, & ideo contra eum secunda iustitia, vulgo locte carta expedienda, ad reponendum cum effectu, ibid.
25. Executor, vel alius iudex delegatus Pontificis seu Nuntii ad aliquam causam si attentat, & dum pars gravata accedit ad Senatum, abiit in longinquo secum acta processus asportando: pars gravata debet occurrere ad superiorum iudicem ipsius gravantis, n. 24. & non ad Senatum.
26. Acta processus sunt necessaria, ut violentia in Senatu delegatur.
27. & 29. Violentia, seu iniquitas iudicis allegata in procedendo ex actis ad eo gestis constare debet.
28. Defectu processus ex actis eius constare debet.
29. Princeps, & eju. Regia tribunaia in elevanda violentia à iudice Ecclesiastico, sine jurisdictione, & extrajudicialiter procedunt, & ideo recipere testes, vel alia judicialia facere absonum esset, d. l. 36. tit. 5. lib. 2. recopil. explicatur in illis verbis, et processu originalmente, el qual trahido sin dilacion, &c. ib.
30. Absolutus absolutus importat conditionem, & formam sine qua non habet locum dispositio. Processus originalis non adducto, non cognoscitur de violentia in Senatu, ibid.
31. Dilatio, si, in dispositione apposita, illam reddit conditionalem, qua deficiente non verificatur dispositio.
32. Lex requiritur aliquo generis, seu modum probationis in aliquo actu, debet adimpleri specificè, & aliter probari nullo modo potest.
33. Lex, seu statutum potest occurrere aliqua utilitate, aut evidenti causa (ut hic) facere ut probatio valida, & perfecta in aliquo actu, sit invalida & imperfecta.
34. Lex, vel statutum factum ab publicam utilitatem si requirit certum genus probationis, non admittitur, alia probatio simul cum requisita.
35. Senatores abstinerere debent à violentia, & cognitione, cum ex defectu processus sibi apparere non possit, cum nihil certum decernere possint.
36. Lex absentis, ff. de poenis, declaratur, ibid.
37. Cognitio violentiæ processu originali adducto ad tribunal Regium rectè procedi, & decretum tribunalis prout ex actis adductis colligitur.
38. Decretum expeditum in Senatu in causa violentia quemodo exequendum, si iudex Ecclesiasticus, contra quem datum est, abstulit, remissivo.
39. Notarius apud quem adsint acta gesta per iudicem Ecclesiasticum contra quem violentia iniuncta est in Senatu, etiam absentem, compellendus est ad exhibenda.
40. Tabellio debet registrar, seu protocolium instrumentorum actuum judicialium, & extrajudicialium se retinere, & non potest tradere partibus nisi iudicis præcepto.
41. Regium tribunal quemadmodum se habere possit ad executionem decreti violentiæ lati contra iudicem Ecclesiasticum post gravamen illatum absentem & absentem.
42. D. l. 36. tit. 5. lib. 2. recopil. ponderatur in illis verbis, provean que el tal juez la otorgue, &c.
43. Iudice Ecclesiastico vim inferente mortuo ante repositionem, an evanesceat decretum violentiæ debeat, cum ipse sit gravans & attentans, & contra eum oppressus in Senatu querelam obtulit, & decretum contra eum dirigitur. H. 4. Morie